

БОГДАН КУШНІР

**НА ЛІНІЇ  
ЗІТКНЕННЯ.  
ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ**

Роман

Харків  
«Фоліо»  
2018

---

# ЧАСТИНА 1

## Росія, Москва, прийом у посольстві

Чоловіки оглядалися й проводжали поглядами гарячу блондинку, яка вийшла з чорного мерседеса, неквапливо зачинила дверцята й граціозною ходою попрямувала московською вулицею. Не жінка — вогонь, не йшла, а пливла, залишаючи за собою шлейф дорогих парфумів.

Біля воріт французького посольства вона вийняла із сумочки запрошення й недбало простягла охоронцеві. Той окинув поглядом даму, що чарувала широкою усмішкою та стрункою звабливою фігурою, яку ледве прикривала сукня. Красуня постала як на рентгені — світла і прозора, з великими грудьми й опуклими стегнами. За інструкцією, гостю пропустили через рамку, хоч незброєним оком було видно, що зайвого вона не пронесе. Жінка почувалася впевнено, навіть виклично.

— Мадам, ви забули, — кучерявий француз простягнув їй сумочку.

— Ой, спасибі, — подякувала вона й поспішила до центрального входу посольства — старовинної будівлі у стилі класицизму, до якої прилягав невеличкий парк.

Леонід Волков, широкоплечий блондин у білій сорочці, що змокрила на спині, спостерігав за Машею з автомобіля із затемненими вікнами. Побачивши оголені вище колін ноги й розмальовані яскравою помадою губи, він

несхвально похитав головою. На оперативній нараді Маші Морозовій порадили непомітно зайти до зали прийомів і загубитися серед гостей. Вона ж зробила навпаки: гарячими поглядами та енергійною ходою моделі засвітилася на всі сто відсотків.

У Маші був свій стиль входити до товариства. Вона — дипломат, а вже потім — оперативник. Основна професія — це як зовнішній фасад будинку, а служба в конторі — це невидима частина її бурхливого життя. Зовнішні ефекти — краса і зваба — мали приховувати її внутрішній світ, який вона старанно маскувала. Навіть Волков не знав, чим живе його підлегла. Головне — для неї не існувало недоступних фортець, і вона давала результати.

Волков розлігся в салоні імпазантного авто й нервово вичікував. Проминула година, ноги почали терпнути, але з посольства ніхто не виходив. Гучно гриміла музика. Підходили запізнілі гості. Минула ще година, коли відчинилися двері й на сходи зійшов кремезний чолов'яга з розкуйовдженою шевелюрою. Це був Семен Вергун. Волков відразу його впізнав.

Офіцер української розвідки потрапив у розробку ФСБ несподівано. Він працював під дипломатичним дахом у посольстві. Зірок з неба не хапав. Оперативник на четвірку. Не мав цікавих знайомств. Не зловживав дипломатичною недоторканністю. Нічого особливого, якби не витік інформації з управління планування Міністерства закордонних справ. Там сиділи башковиті хлопці й дивилися на п'ять-десять років уперед. Розробили директиву: що чекає Росію в майбутньому і як бути з ближнім зарубіжжям. Директива була цілком таємна, мова йшла про військову й політичну складову — і несподівано стався витік інформації. Розписали все як по нотах: як у час «Х» запрацює державна машина, які кроки зроблять спец-

служби й армія, якщо запахне порохом. Ось ця таємна директива потрапила до рук Семена Вергуна. Минулого вже не повернеш, але перед контррозвідкою поставили завдання виявити джерело витоку інформації.

Волкову доручили викрасти дипломата з прийому у французькому посольстві й допитати з допомогою всіх можливих і неможливих засобів. Так і наказали: жодних обмежень, але зрадника виявити.

Волков вивчив усіх московських знайомих Вергуна, але жодний з них не мав відношення до цієї директиви. Або контррозвідка щось проморгала, або Вергуна використали наосліп, підсунувши йому цілком таємний документ. Всі крапки над «і» мав поставити допит.

Волков сидів в оперативній машині й уважно спостерігав за дипломатом, який вийшов з французького посольства. Насилу зійшовши зі сходів, Вергун зупинився, витер спітнілого лоба. Відчув вогкість на спині — сорочка прилипла до тіла. Руки не слухалися, ноги ледве переступали. Йшов мало не наосліп, аж поки не підім'ялися ноги. Вергун осів на коліна — це врятувало від падіння. Трохи отямившись, він поплентав до воріт. Охоронці не зводили здивованих поглядів із розпашілого від спиртних напоїв дипломата. Той, вибравшись на вулицю, відчував, що ноги німіють, руки наче з вати, а тіло ось-ось звалиться на бруківку.

Враз невідь-звідки з'явився підтягнутий молодик у білій сорочці, з білявою чуприною й добродушним обличчям. Його сірі очі сторожко бігали на всі боки. Тим часом Вергун, упавши, силкувався підвестися, але не міг. Молодик підхопив об'якле тіло, приволік до автомобіля й жбурнув на заднє сидіння. Сівши за кермо, рвонув із місця. Вергун був при пам'яті, але майже не міг рухати руками й ногами. Спробував сісти — затьмарилося в голові,

куди й поділися сили. А машина щодуху мчала вулицями вечірньої Москви. Оминаючи затори, вона виїжджала на тротуар, і настрашені перехожі сахалися хто куди.

На вечірці Семен Вергун крутився біля першого секретаря французького посольства — підстаркуватої дами з веселим обличчям і добрими очима, підносив їй коктейлі й розповідав потішні історійки. Вони познайомилися випадково — в театрі, хоча в його фаху не буває випадковостей. Слово «Франція» в Семена асоціювалося з трьома кухинами, яких він бачив тільки одного разу. Жили вони на кордоні з Німеччиною, в Ельзасі. Вергун не мав жодного особистого інтересу до дами середнього віку, лише сентиментальні спогади.

Був звичний посольський прийом. Легка музика, вишукані закуски, нові знайомства, обмін інформацією, а точніше — «злив» потрібної інформації. Пив Семен, як завше, тільки віскі. Спілкувався з дипломатами тих країн, що представляли особливий інтерес. Все як завжди, ось тільки відчув сигнал тривоги — у роті посолодшало, аж занудило, по спині пройшов мороз одразу після того, як Вергун випив чарку. Її несподівано запропонувала незнайома білявка — струнка, пишногруда, з точеними ногами, округлим бюстом і провокаційним міні-платтям.

— Негоже клеїти підстаркуватих дам. Гляньте, скільки навколо красунь, — по-змовницьки озвалася вона, гукнула офіціанта, а тоді легким рухом узяла з таці чарку й нібито ненароком торкнулася Семенової руки.

Її голубі очі світилися загадковістю, а рухи гнучкого тіла відвертали увагу від того, що навколо діється. Чоловік у розквіті сил, але не дуже-то привабливий, з грубими рисами, Вергун розумів, що жодна дама до нього не липнуче просто так, без інтересу, а ця нова знайома звивається й увихається, як зміюка. Скільки він не силку-

вався, ніяк не міг пригадати, де зустрічав цю настирливу світську левицю, наполегливості якої не могла зупинити жодна сила. Не жінка — торпеда, яких запускають на не-поступливих чоловіків.

Після випитої чарки в очах затьмарилося й одразу захотілося зникнути з прийому. При виході зустрів двох знайомих дипломатів, і довелося випити ще чарчину.

Вергун вийшов подихати свіжим повітрям, бо відчував, що підкошуються ноги. Ситуація видалася критичною. Сили танули. Не роздумуючи, він попрямував до автомобільної стоянки, дорога до якої виявилася вічністю. Його кидало в піт, очі заслав туман. З кожним кроком ставало все важче пересуватися, аж поки дипломата не підхопив Леонід Волков.

Саме він, зупинивши авто біля сірої непримітної будівлі, допоміг Вергуну вибратися з машини.

— Не хвилюйтеся, все минеться. Ви трохи перебрали через край. За півгодини полегшає, — підбадьорливо сказав Волков.

Тут же звідкись вигулькнули ще дві пари дужих рук, безцеремонно підхопили дипломата й потягли через вузьку прохідну.

Вергун прийшов до тьми у великій темній кімнаті. Вікна зашторені, в очі немилосердно б'є світло, а він задихається — бракує свіжого повітря. Горло пересохло так, що задихаєшся, і дуже хочеться пити.

— Правила гри відомі? — пролунав незнайомий голос.

Вергуна уважно розглядали два дужих молодчики з квадратними щелепами.

— Будеш відповідати відразу чи допомогти?

Прийшов третій — у білому халаті й зі шприцом у руках. Він демонстративно розбив ампулу з невідомою речовиною.